

نگاهی تطبیقی بر زبان‌های کره‌یی و فارسی

احمد صفار مقدم

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

در طول اقامت در کره‌یی جنوبی، سال‌های ۱۳۷۳-۱۳۷۵، که به آموزش زبان فارسی در دانشگاه مطالعات خارجی هنکوک، سئول، اشتغال داشتم فرصت ارزنده‌یی یافتم که با این سرزمین، مردم پرتلاش و مهربان آن، آداب و رسوم زیبا و پیشرفت‌های شگفت‌انگیزشان در دو یا سه دهه‌ی اخیر آشنا شوم.

این مقاله حاصل آن آشنایی و مقایسه‌ی مختصر زبان کره‌یی، با زبان فارسی، در چند مورد محدود است. شاید گوینده‌ی هر زبان هند و اروپایی کنجکاو باشد که، هرچند به صورت کلی و مختصر، بین زبان خود و یک زبان ناآشنای غیر هند و اروپایی مقایسه‌ی انجام دهد. در مقایسه‌ی حاضر به این نتیجه رسیدم که روابط بین کره‌یی و فارسی، گرچه به دو خانواده‌ی کاملاً جدا تعلق دارند، تنها براساس اختلافات نیست بلکه شباهت‌های زیادی نیز در آنها یافت می‌شود.

بخش اول مقاله به آموزش زبان فارسی در دانشگاه مطالعات خارجی هنکوک، سرزمین کره‌یی جنوبی و زندگی و فرهنگ مردم آن کشور مربوط می‌شود. در بخش بعدی، نظریات مربوط به منشأ زبان کره‌یی مورد بحث قرار گرفته است با این نتیجه که کره‌یی حاصل پیوند آلتایی با عناصر زبانی از جنوب شبه جزیره‌ی کره می‌باشد.

دو بخش «الفبا و صداها» و «هجاء و تکیه» شامل اطلاعاتی مختصر درباره‌ی این موضوعات و نیز شباهت‌ها و تفاوت‌های آنها در زبان‌های کره‌یی و

فارسی است.

در زیر عنوان «واژگان کره‌یی و فارسی»، منشأ چینی و بومی کلمات و اصطلاحات کره‌یی، تأثیر زبان‌های ژاپنی و غربی بر واژگان کره‌یی و نیز مقایسه‌ی واژگانی بین کره‌یی و فارسی بررسی شده است.

بین چینی و کره‌یی همان رابطه‌ی وجود دارد که بین عربی و فارسی دیده می‌شود. دیدگاه مردم کره نسبت به نفوذ فرهنگی و واژگانی چین و میل آنها به کاستن از این نفوذ بخش دیگر مقاله را تشکیل می‌دهد.

مقایسه‌ی دستوری کره‌یی با فارسی به صورت مختصر در مورد ادب و احترام زبانی و مقولات اسم، فعل، ضمیر، عدد و ترتیب جمله آخرین بخش مقاله است. (۱)

از عمر دانشگاه هنکوک نزدیک به نیم قرن می‌گذرد. پنج بخش مطالعات خارجی که در ۱۹۵۴ م، در این دانشگاه تشکیل گردید تا سال‌های اخیر به ۶۴ بخش افزایش یافته است. در این بخش‌ها، علاوه بر ۲۴ زبان خارجی، درس‌های مربوط به اقتصاد، سیاست، تاریخ و فرهنگ کشور محل تکلم هر زبان تدریس می‌شود. این زبان‌ها، عبارت‌اند از: آلمانی، اسپانیایی، افریقایی، انگلیسی، ایتالیایی، پرتغالی، تایلندی، ترکی، چک، چینی، روسی، رومانیایی، ژاپنی، سوئدی، صربو کروات، عربی، فارسی، فرانسوی، لهستانی، مالایایی - اندونزیایی، مجارستانی، ویتنامی، هلندی و هندی.

در نوامبر ۱۹۹۶، بیستمین سال تأسیس بخش مطالعات ایران‌شناسی (بخش فارسی) در دانشکده‌ی مطالعات شرقی دانشگاه هنکوک جشن گرفته شد و تعداد زیادی از فارغ‌التحصیلان این بخش در جشن سه روزه‌ی سالگرد حضور یافتند. از تاریخ تأسیس بخش فارسی (۱۹۷۶) تا ۱۹۸۰، هر سال چهل دانشجو در مقطع کارشناسی در این بخش پذیرفته شده‌اند. از ۱۹۸۰، تعداد پذیرفته شدگان سالیانه به سی نفر کاهش یافت. مدتی نیز این رقم به بیست و پنج نفر رسید، و بالاخره در طی سال‌های اخیر شمار دانشجویان ورودی هر سال به رقم سی نفر تثبیت گردید. فارغ‌التحصیلان بخش فارسی به حدود ۳۵۰ نفر بالغ می‌شوند که تعداد بسیار معدودی از آنان در فعالیت‌های مرتبط با زبان فارسی اشتغال دارند. (۲)

حدود هفتاد میلیون نفر از جمعیت جهان به زبان کره‌یی تکلم می‌کنند که از این تعداد ۴۵ میلیون نفر در کره‌ی جنوبی، ۲۲ میلیون نفر در کره‌ی شمالی و بقیه در چین، امریکا و برخی نقاط دیگر سکونت دارند.

درباره‌ی اوضاع اقتصادی و سیاسی کره‌ی جنوبی همواره اطلاعات فراوانی که اغلب به صورت اخبار رسمی منتشر می‌شود در اختیار همگان قرار می‌گیرد. در جمهوری اسلامی ایران به دلیل محدودیت روابط غیراقتصادی و سیاسی با کشور کره‌ی جنوبی، بعد مسافت و دسترسی نداشتن ایرانیان به آنجا آگاهی کم‌تری در زمینه‌های تاریخی، اجتماعی و فرهنگی آن سرزمین وجود دارد، و چون بین جمهوری کره و میهن اسلامی ما تفاوت‌های موجود در این زمینه‌ها بسیار چشمگیر است، بی‌مناسبت نمی‌بینم که پیش از طرح مبحث زبان، به شرح مختصری درباره‌ی کره و گوشه‌هایی از فرهنگ و آداب و رسوم مردم آن پردازم، که درباره‌ی موارد بی‌ارتباط با مسائل زبانی نخواهد بود. این اطلاعات مبتنی بر تجارب شخصی در اقامت دو ساله در شهر سئول است که می‌تواند نمایانگر ویژگی‌های جامعه‌ی کره باشد.

کره‌ی جنوبی شبه جزیره‌یی است کوهستانی که ۴۵ میلیون نفر جمعیت (با ۹۸ درصد باسواد) و ۹۸ هزار کیلومتر مربع مساحت دارد و به این ترتیب، در حدود $\frac{۱}{۱۶}$ خاک ایران است. این کشور به رغم وسعت کم و بی‌بهره بودن از بسیاری منابع طبیعی، از مصادیق بارز معجزه‌ی اقتصادی در نیم قرن اخیر به‌شمار می‌رود؛ زیرا توانسته است تجربه‌ی تلخ ۳۵ سال اشغال نظامی امپراتوری ژاپن (۱۹۱۰-۱۹۴۵)، مصایب جنگ جهانی دوم و سه سال جنگ با کره‌ی شمالی و بالاخره دوران دهشتناک فقر و قحطی را پشت سرگذارد و فقط ظرف چند دهه به کشورهای پیشرفته‌ی جهان نزدیک گردد و در میان آنها مقامی برجسته احراز نماید. بیش از ۱۲۰ میلیارد دلار صادرات در یکی دو سال گذشته (۱۳۷۳-۱۳۷۵) که عمدتاً دسترنج ملت کره در زمینه‌ی تولید کالا و خدمات بوده است نشانه‌ی روشنی از توفیق مسلم این مردم در زمینه‌های صنعتی و اقتصادی به‌شمار می‌رود.

مردم کره به رغم پیشرفت‌های صنعتی و اقتصادی از ویژگی‌های ملل آسیایی و

شرقی همچون مهربانی، مهمان‌نوازی و پای‌بندی به سنن دیرینه‌ی خود برخوردارند. کوه‌ی امروز آمیزه‌ی است از مظاهر فن‌آوری نوین و مجموعه‌ی خصوصیات بومی و اصیل آن، و بر پایه‌ی همین واقعیت است که می‌توان از طرفی آن را تا حدی به ژاپن و کشورهای غربی شبیه دانست و از طرف دیگر هویت نژادی و فرهنگی مشترک با آسیا و مشرق‌زمین را در آن به‌وضوح مشاهده کرد.

سئول با مساحتی بسیار کم‌تر از تهران یازده میلیون نفر یا $\frac{1}{4}$ جمعیت کشور را در خود دارد. رودخانه‌ی وسیع و پرآب هان که از میان شهر سئول می‌گذرد شهر را تقریباً به دو قسمت شمالی و جنوبی تقسیم کرده است. بین شمال و جنوب و به‌طور کلی در مناطق مختلف شهر اختلاف سطح شدیدی نمی‌توان یافت ولی منطقه‌ی جنوب عمدتاً نوساز بوده و در ساختمان‌ها و منازل آن شیوه‌ی معماری غربی بیش‌تر دیده می‌شود. به دلیل کثرت جمعیت، تولید انبوه برج‌ها و آپارتمان‌های بلند در سئول رواج یافته و بلندترین ساختمان آن شصت و سه طبقه دارد. حرکت بیش از دو میلیون وسیله‌ی نقلیه خیابان‌های شهر را اغلب با ترافیک سنگینی مواجه می‌سازد. با این همه، حمل و نقل عمومی به دلیل وجود متروی کارآمد و اتوبوسرانی نسبتاً سریع تا اندازه‌ی بی‌سبب به سهولت انجام می‌گیرد. رعایت نظم و مقررات عبور و مرور بسیار چشمگیر است. به عنوان مثال در اتوبوس‌ها از درب جلو فقط برای سوار شدن و از درب عقب صرفاً جهت پیاده شدن استفاده می‌کنند. هیچ اتوبوسی کمک یا مأمور کنترل ندارد. مسافران می‌توانند با کارت اتوبوس سوار شوند که در این صورت، دستگاه رایانه‌ی اتوبوس معادل بهای بلیط را از کارت آنان کسر می‌کند و یا می‌توانند سکه‌های فلزی مخصوص را که قبلاً خریداری کرده‌اند در صندوقی که داخل اتوبوس نزدیک راننده کار گذاشته شده بیندازند. در طول دو سال اقامت در سئول تقریباً هیچ موردی از تخلف یا مشاجره در این اتوبوس‌ها مشاهده نشد. در سئول رانندگی با اتومبیل کهنه و فرسوده معمول نیست. رانندگان در خط مستقیم و منظم حرکت می‌کنند و عبور پیاده‌ها از عرض خیابان در محل غیر مجاز بسیار نادر است. فروشگاه‌های بزرگ و مجهز در آن فراوان است و به دلیل بالا بودن درصد اشتغال و کسب درآمد نسبتاً کافی از جرایمی مانند سرقت لوازم اتومبیل و حتی

اتومبیل دست دوم معمولاً خبری نیست.

یکی از دلایل مهم پیشرفت کره‌یی‌ها سخت‌کوشی و عادت آنها به کار طاقت‌فرسا و طولانی است که می‌توان آن را به راحتی در همه‌جا مشاهده کرد. مرخصی سالانه در کره بسیار کوتاه است و به انجام رساندن یک برنامه در زمان تعیین شده وظیفه‌یی مسلم و غیرقابل اهمال به‌شمار می‌رود. در ساعات مختلف روز و شب معمولاً تا نصف تعداد مسافران مترو در خواب‌اند. در اتوبوس‌ها هم مسافران به خواب می‌روند. بعضی افراد حتی در وضعیت ایستاده هم می‌خوابند. برنامه‌ی تحصیلی مدارس سنگین است و دانش‌آموزان دبیرستان‌ها روزانه تا حدود پانزده ساعت در مدرسه کار می‌کنند. در مترو و اتوبوس معمولاً سکوت حکمفرما است و صدای خنده و شوخی جز از دانش‌آموزانی که دسته‌جمعی رفت و آمد می‌کنند شنیده نمی‌شود. این موارد از پرکاری و تلاش مستمر مردم حکایت می‌کند که حالت جدی و نیز خستگی و سکوت آنان را به دنبال دارد.

از ویژگی‌های مهم فرهنگ سنتی کره رعایت ادب و احترام نسبت به پدر و مادر، بزرگان خانواده، استادان و اشخاص ارشد و مسن است که در شرایط زمانی و مکانی مختلف به صورت‌های گوناگون دیده می‌شود و شاید هیچ‌زبانی به اندازه‌ی کره‌یی قابلیت بیان ادب و احترام را نداشته باشد. تعظیم به پدر و مادر و بزرگان خانواده در عید سال نو با مراسم و شکل خاصی صورت می‌گیرد. در یکی دو برنامه‌ی تلویزیونی که در واحدهای آموزشی نظامی اجرا می‌شد چند نفر از دانشجویان را با مادرانشان که مدت‌ها آنها را ندیده بودند روبه‌رو کردند. در پایان برنامه، دانشجویان به نشانه‌ی احترام و حق‌شناسی مادرانشان را بر پشت گذاشتند و از صحنه خارج شدند. رعایت ارشدیت در واحدهای نظامی امری بدیهی و مسلم است؛ ولی جالب است که در محیط دانشگاه نیز ارشد بودن دانشجویان از نظر سال‌های تحصیلی عامل احترام محسوب می‌شود و دانشجویان ورودی هر سال برای دانشجویان سال‌های بالاتر احترام قایل‌اند و حتی اصطلاحات ویژه‌یی به کار می‌برند. ادب اجتماعی حکم می‌کند که برای تسلیم و یا تعارف هرچیز به شخص بزرگ‌تر و محترم‌تر، کف دست چپ روی ساعد دست راست گذاشته شود و سلام با تعظیم کامل یا حداقل مختصر همراه گردد.

هدیه دادن از رسوم دیرینه و از ضروریات زندگی کره‌یی‌ها است که به نشانه‌ی ادب، حق‌شناسی و مهمان‌نوازی مورد توجه و تأکید فراوان است. این رسم در محیط دانشگاه کاملاً مشهود بود و دانشجویان از سر صدق و صفا، مخصوصاً نسبت به استادان خارجی، بدان پای‌بند بودند. در ساختمان‌های دانشگاه ماشین‌های خودکار فروش آب میوه، نوشابه و قهوه قرار داشت و بسیار جالب بود که دانشجویان در داخل کلاس برای استاد آب میوه و قهوه می‌آوردند. این امر محدود به کلاس خاص و یا صرفاً دختران یا پسران نمی‌شد. هنگامی که دانشجویان برای پرسیدن مطلب درسی و یا سؤال درباره‌ی موضوعی به دفتر کار می‌آمدند اغلب هدیه‌ی کوچکی با خود داشتند. حتی در زمان برگزاری امتحان شفاهی که در دفتر انجام می‌شد دادن هدیه را عیب نمی‌دانستند.

هدیه دادن در کره سنتی بسیار رایج‌تر از ایران و بیش‌تر کشورهای دنیا است. مثلاً در هنگام عقد قرارداد بین دانشگاه هنکوک و پیمانکار برای بنای دو ساختمان در محوطه‌ی دانشگاه، پیمانکار در هر مورد هدیه‌ی کوچکی (بسته‌ی محتوی یک حوله) به کارکنان دانشگاه (دست کم به همه‌ی استادان) اهدا نمود. همین سنت است که از سوی بسیاری از مردم برای حل مشکلات اداری، سیاسی و اقتصادی صورت افراط به خود گرفته و به فساد مالی رایج در دستگاه‌های دولتی کره تبدیل شده است. فساد مالی در کره ریشه‌دارتر و حادث‌تر از بسیاری جوامع دیگر است.

یکی از خصوصیات جالب کره‌یی‌ها عادت آنها به غذا خوردن به موقع و غذا خوردن زود هنگام شب است. شام را حدود ساعت شش یا هفت صرف می‌کنند. حتی در ضیافت‌ها و میهمانی‌ها صرف دیر هنگام شام پسندیده و معمول نیست.

رستوران‌های سنتی کره از میهمان‌ها بر روی زمین پذیرایی می‌کنند. در اطراف میز یا میزهای کوتاه تشکچه می‌گذارند و روی آن می‌نشینند. در وسط میز اغلب اجاقی تعبیه شده که به گاز وصل است. از این اجاق برای درست کردن کباب یا بعضی غذاهای مشابه استفاده می‌شود.

کره‌یی‌ها از برنج تولیدی خودشان که کوتاه و تقریباً گرد است تغذیه می‌کنند. برنج یکی از غذاهای اصلی آنها است که کمی سفت و بدون روغن مصرف می‌شود.

سنتی‌ترین و متداول‌ترین غذا در سفره‌ی کره‌یی «کیم‌چی» است که از نوعی کلم برگ همراه با پیاز، پیازچه، سیر، فلفل قرمز و سس درست می‌شود. غذا بدون کیم‌چی در کره مفهومی ندارد. صبحانه مانند ناهار و شام صرف می‌شود. خوردن نان، پنیر، تخم‌مرغ، کره و امثال آن به عنوان صبحانه برای آنان کاملاً غیرعادی است. غذا، جز سوپ و مانند آن، نه با قاشق و چنگال، بلکه با یک جفت میله‌ی مخصوص چوبی و یا فلزی خورده می‌شود و ضمناً استفاده از نمک، نان و نوشابه همراه با غذا معمول نیست. از ویژگی‌های اصلی غذای کره‌یی مصرف فراوان ادویه، فلفل و سیر است که خوردن آن را برای اکثر غیر کره‌یی‌ها دشوار می‌سازد.

از موارد مهم اختلاف تغذیه در کره و ایران، نوع و طرز مصرف گوشت است. خوردن جانوران دریایی، از جمله انواع ماهی، خرچنگ و هشت‌پا به صورت خام و گاه زنده در کره امری متداول است. مصرف ماهی خام در همه جا و حتی در ضیافت‌ها مورد علاقه‌ی بسیاری از مردم می‌باشد. هشت‌پا را بیش‌تر به صورت خرد شده مصرف می‌کنند. به این ترتیب که آن را روی تخته گذاشته و پاهای درازش را که به سی تا چهل سانتیمتر می‌رسد با چند ضربه‌ی کارد به قطعات کوچک تقسیم می‌کنند. سپس آن را در بشقاب می‌ریزند، سس می‌زنند و بلافاصله در حالی که هنوز زنده است با چنگال تناول می‌کنند. بعضی از مردم از خوردن هشت‌پای زنده‌ی درسته نیز لذت می‌برند. به این منظور سیخی در شکم هشت‌پا فرو می‌کنند و پاهای آن را دور تنه‌اش می‌پیچند و بعد از زدن سس به همان شکل می‌بلعند. این روش معمولاً توصیه نمی‌شود زیرا خطر خفگی را به همراه دارد.

در کره، علاوه بر آبزیان، گوشت خوک مورد علاقه‌ی فراوان مردم است. در مراسم بدرقه، دعا و نیایش، سرخوک به عنوان نشانه‌ی نعمت، برکت و تندرستی همیشه جایگاه خاصی دارد. گوشت گاو و گوساله نیز طرفداران بسیار دارد، ولی علاقه‌یی به گوشت گوسفند احساس نمی‌شود. علاوه بر این، گوشت سگ هنوز در کره طرفداران کمی دارد. مصرف کنندگان عقیده دارند که گوشت سگ از ارزش غذایی فراوانی برخوردار است و به‌خصوص در فصل تابستان مقاومت بدن را در مقابل گرما و رطوبت

افزایش می‌دهد. به همین دلیل در سه روز اول، وسط و آخر تابستان^۱ خوردن سوپ گوشت سگ در بعضی رستوران‌ها معمول می‌شود. از ۱۹۸۸م، زمان برگزاری المپیک جهانی در سئول، عرضه و فروش گوشت سگ در فروشگاه‌ها و مغازه‌های اختصاصی ممنوع گردید.

در پایان این بخش بد نیست به مورد دیگری از تضاد فرهنگی که در هنگوک ایلبو، روزنامه‌ی معروف کره‌یی زبان، راجع به ایرانیان درج شده بود اشاره شود. یکی از درس‌هایی که دانشجویان سال چهارم بخش فارسی داشتند «فارسی کاربردی» بود. از جمله روش‌های کار در این درس، مطالعه‌ی روزنامه‌های کره‌یی و ایرانی و طرح و بحث مطالب جالب آنها در کلاس بود. روزی یکی از دانشجویان نسخه‌یی از روزنامه‌ی معتبر فوق را به کلاس آورد که در آن، گزارشی از وضعیت کارگران ایرانی و چند کشور دیگر در کره به چاپ رسیده بود. در این گزارش، نویسنده به ذکر دو نکته‌ی به اصطلاح جالب و غیرعادی در مورد ایرانیان پرداخته بود: اول اینکه ایرانیان پس از خوردن غذاهای کره‌یی مریض می‌شوند (این نکته همان‌طور که در مورد تغذیه مطرح گردید به دلیل تندی زیاد غذاهای کره‌یی است و در مورد اکثر ایرانیان صدق می‌کند)؛ نکته‌ی دوم اینکه ایرانیان در حمام‌های عمومی به صورت لخت و عریان ظاهر نمی‌شوند و حتماً خود را می‌پوشانند.

جایگاه کره‌یی در خانواده‌ی زبان‌ها

از زبان کره‌یی تا نیمه‌ی قرن پانزدهم که الفبای کره‌یی هنگول اختراع شد اسناد و مدارک چندانی باقی نیست. ولی در طی پنج قرن گذشته آثار فراوانی به هنگول نوشته شده و به‌جای مانده است. بیش‌تر آثار قرن پانزدهم، نوشته‌های بودایی است که بین سال‌های ۱۴۵۰-۱۴۶۰ به صورت کتاب انتشار یافته است و ارزشمندترین اثر این دوره از نظر تحقیقات زبانی، ترجمه‌یی است به نام توشی اون‌هه، از اشعار توفو، شاعر نامدار چینی، به کره‌یی که در سال ۱۴۸۱ منتشر گردیده است.

درباره‌ی منشأ زبان کره‌یی و چگونگی شکل‌گیری آن، همچون خاستگاه مردم کره، اطلاعات موثقی وجود ندارد، ولی تحقیقات اخیر حقایقی را روشن ساخته است که به کمک آن می‌توان تا حدودی به چگونگی پیدایش این زبان دست یافت. این تحقیقات نظریه‌ی چهارگانه‌ی شمال، جنوب، مغرب و مشرق شبه جزیره‌ی کره را پدید آورده است که از آن میان، تلفیق نظریه‌های شمال و جنوب برای تبیین خویشاوندی کره با زبان‌های دیگر بیش از همه طرفدار دارد.

مطابق نظریه‌ی مشرق، زبان و مردم کره از شرق، یعنی از ژاپن و جزایر همسایه‌ی آن ریشه گرفته‌اند. صاحبان این نظریه، کره‌یی قدیم را شکل‌گوشی ژاپنی قدیم در شبه جزیره‌ی کره می‌دانند و می‌گویند که با طرح عقیده‌ی خود، کره‌یی را به ژاپنی منتسب سازند. این نظریه را دانشمندان کره تا حد زیادی استعمارگرانه می‌دانند و دلیل آن را جهت جریان فرهنگی و قومی در تنگه‌ی کره ذکر می‌کنند که همیشه از غرب به شرق بوده است نه برعکس.

نظریه‌ی مغرب دو گونه‌ی گسسته دارد. یکی از این دو که در اواخر قرن گذشته توسط چند مبلغ مذهبی ابراز گردیده کره‌یی و انگلیسی را از یک اصل می‌شناسد. مبنای استدلال این گروه شباهت‌هایی مانند زیر است:

<u>کره‌یی (آوانویسی لاتین)</u>	<u>انگلیسی</u>	<u>فارسی</u>
purun	blue	آبی
mani	many	زیاد
pulda	blow	وزیدن
tul	two	دو
tton	dung	کود
pori	barley	جو
mal	mare	مادیان

این استدلال بی‌اعتبار شناخته شده، چون نمونه‌های فوق صرفاً شباهت‌های تصادفی است و نمی‌تواند دلیل پیدایش این زبان باشد.

در گونه‌ی دیگر نظریه‌ی مغرب حالت جدی‌تری مشهود است. این نظریه، کره‌یی را

جزو زبان‌های دراویدی هند می‌خواند که مانند گونه‌ی قبلی قابل اثبات نیست. ولی هفتاد سال پیش، هومر ب. هولبرت که بر نظریه‌اش اصرار می‌ورزید و دلایلی بیش از یک فهرست شباهت‌های تصادفی در واژگان ارائه می‌داد، مشترکات نحوی چندی را پایه‌ی استدلال خود قرار داده بود. از جمله این مشترکات، ترتیب کلام به صورت فاعل - مفعول - فعل در هر دو زبان کره‌یی و دراویدی، نبود ضمیر موصولی، حرف اضافه و تمایز جنس، وجود دو شکلی بودن، یکی ربطی و دیگری در مفهوم وجود و هستی، و بالاخره آمدن بند وصفی قبل از موصوف است.

احتمال وجود شباهت‌های نحوی در زبان‌های غیرمرتبط و بیگانه، امروز در زبان‌شناسی اصلی پذیرفته است، ولی سه ربع قرن پیش که زبان‌شناسی دوران رشد خود را آغاز کرده بود این شباهت‌ها بسیار چشمگیر و جذاب می‌نمود. همسایگی زبان‌های کره‌یی و دراویدی در زمان‌های دور نکته‌ی مثبتی در نظریه‌ی مغرب را القا می‌کند، ولی این نکته و شباهت‌های نحوی هولبرت به هیچ‌وجه نمی‌تواند دلیلی بر منشأ غربی زبان کره‌یی محسوب شود.

نظریه‌ی شمال که از آن به نظریه‌ی آلتایی نیز یاد می‌شود برآن است که زبان کره‌یی به خانواده‌ی زبان‌های آلتایی تعلق دارد که ترکی، مغولی و تنگوسی شاخه‌های اصلی آن‌اند و قلمرو این خانواده از خزر تا کامچاتکا در آسیا است.

دانش‌زبانی موجود در مورد پیوند کره‌یی با خانواده‌ی آلتایی، مرهون زبان‌شناس و دیپلمات فنلاندی، گوستاف ج. رامشیت (۱۸۷۳-۱۹۵۰) است. در ۱۹۱۹م، پس از جنگ جهانی اول، دولت فنلاند او را به سمت کنسول ژاپن و چین منصوب کرد. وی یازده سال در توکیو اقامت نمود و در این مدت با کره‌یی‌های مقیم ژاپن آشنا شد و از آنها زبان کره‌یی را فراگرفت و خدمات بزرگی به زبان‌شناسی کره‌یی و آلتایی کرد. قطعاً در این رشته ستارگان کوچک‌تری نیز درخشش داشتند، ولی رامشیت بود که زبان کره‌یی را از یتیمی زبانی نجات داد و آن را در خانواده‌ی آلتایی گذاشت.

از طرف دیگر می‌دانیم که یکی از مبانی مهم طبقه‌بندی زبان‌ها، خویشاوندی یعنی اصل مشترک آنها است. خویشاوندی چند زبان در صورتی به اثبات می‌رسد که اصل یا

منشأ مشترکی برای بخش مهمی از واژگ‌های آن زبان‌ها، همه‌ی وندهای دستوری (اگر وجود داشته باشند) و بسیاری از ریشه‌ها شامل واژه‌های پایدار زبان یعنی ضمیرها، نام اعضای بدن، کلمات آب، آتش، خورشید، بودن، دادن، خوردن، آشامیدن و غیره وجود داشته باشد. در حالی که باید خاطر نشان کرد تعداد عناصر واژگانی مشترک میان کره‌یی و آلتایی که تطابق آوایی و معنایی منظم بر آنها حاکم باشد از دویست تجاوز نمی‌کند، ولی با اینکه بسیاری از واژه‌های کره‌یی در اثر هجوم عناصر چینی به دست فراموشی سپرده شده و نیز انشعاب کره‌یی از اصل خود در زمانی بسیار دور صورت گرفته است باز نمی‌توان برای اثبات پیوند زبانی تنها به اشتراک دویست واژه استناد کرد.

برخی مشترکات کره‌یی و زبان‌های آلتایی یا مشترکات منفی، ویژگی‌هایی است که همگی این زبان‌ها فاقد آن‌اند، از جمله نشانه‌های مفرد و جمع، جنس، معرفه و نکره، معلوم و مجهول، و موصول. از طرف دیگر، پاره‌یی مشترکات مانند هماهنگی واکی و فرایند التصاق در این زبان‌ها وجود دارد.

با همه‌ی اینها، نظریه‌ی آلتایی در مورد منشأ زبان کره‌یی هرچند طرفداران زیادی دارد، نظریه‌یی پذیرفته شده و قطعی نیست.

امروز اغلب دانشمندان کره‌یی و خارجی، کره‌یی را حاصل پیوند و برخورد آلتایی با عناصر زبانی از جنوب شبه جزیره‌ی کره می‌دانند و این همان تلفیق دو نظریه‌ی شمال و جنوب در مورد منشأ زبان کره‌یی است. نظریه‌ی جنوب، خاستگاه اولیه‌ی زبان کره‌یی را نواحی جنوبی شبه جزیره‌ی کره و در میان قبایل بیابان‌نشین آن نواحی می‌شناسد. مطابق نظریه‌ی تلفیقی فوق، زبان‌شناسان بر این عقیده‌اند که کره و ژاپن در انتهای راه‌های مهاجرت به این قسمت از قاره‌ی آسیا قرار داشته‌اند و دو مسیر مهاجرت، یکی از شمال و دیگری از جنوب، در این منطقه به هم پیوند خورده و زبان کره‌یی حاصل این پیوند است.

الفبا و صداها

در مورد منشأ خط کره‌یی که هنگول نامیده می‌شود تا سال ۱۹۴۰ نظریه‌های متفاوتی ابراز شده بود. گروهی از محققان غربی هنگول را زائیده‌ی هنر خوش‌نویسی تبتی و یا پالی می‌دانستند. دانشمندی آلمانی براین عقیده بود که خط کره‌یی با الهام از پنجره‌های سنتی کره شکل گرفته است. برخی از کره‌یی‌ها منشأ هنگول را سنسکریت و یا مغولی می‌دانستند.

در اواسط قرن گذشته، با کشف اثری که توسط هشت تن از دانشمندان شاه سِجان، چهارمین پادشاه سلسله‌ی جوسان، در سال ۱۴۴۳ تألیف شده بود خط بطلانی بر نظریات متفاوت قبلی کشیده شد. اثر فوق نوشته‌های شاه سِجان و توضیحات مشروح دربارهِ ساختار هنگول در شش بخش را شامل می‌شود.

براساس نوشته‌های این کتاب، همخوان‌های کره‌یی با توجه به شکل اندام‌های گفتار و شیوه‌ی تولید طرح گردیده‌اند. پنج همخوان پایه به شرح زیر منشأ همخوان‌های دیگر می‌باشند:

۱. همخوان کامی به صورت ㄱ
۲. همخوان لثوی به صورت ㅋ
۳. همخوان دولبی به صورت ㆁ
۴. همخوان صغیری به صورت ㆁ
۵. همخوان چاکنایی به صورت ㆁ

واکه‌های کره‌یی نیز به کمک سه واکه‌ی پایه به شرح زیر پدید آمده‌اند:

۱. واکه‌ی پسین و افتاده به صورت . نماینده‌ی آسمان
۲. واکه‌ی پسین و افراشته به صورت — نماینده‌ی زمین
۳. واکه‌ی پیشین و افراشته به صورت ㅏ نماینده‌ی انسان

الفبای کره‌یی امروز شامل چهل صدا است: ۱۹ همخوان و ۲۱ واکه که از همخوان‌ها و واکه‌های پایه پدید آمده‌اند.

همخوان‌ها از ۱۴ همخوان ساده و پنج همخوان مشدد تشکیل می‌شوند.

همخوان‌های ساده عبارتند از:

نشانه‌ی لاتین	نزدیک‌ترین صدای فارسی	اسم	حرف	ردیف
k	ک	kiik	ㄱ	۱
n	ن	niin	ㄴ	۲
t	ت	tiit	ㄷ	۳
l	ل	liil	ㄹ	۴
m	م	miim	ㅁ	۵
p	پ	piip	ㅂ	۶
s	س	siit	ㅅ	۷
ŋ	غنه	iinŋ	ㅇ	۸
č	چ	čiiit	ㅈ	۹
čh	چ (دمیده)	čhiit	ㅊ	۱۰
kh	ک (دمیده)	khiik	ㅋ	۱۱
th	ت (دمیده)	thiit	ㅌ	۱۲
ph	پ (دمیده)	phiip	ㅍ	۱۳
h	خ	hiit	ㅎ	۱۴

پنج همخوان ساده‌ی s, c, t, p و k که در کره‌یی واج‌های نرم محسوب می‌شوند به صورت مکرر و مشدد زیر نوشته می‌شوند و پنج واج سخت را به وجود می‌آورند: pp, tt, čč, ss, kk. به این ترتیب تعداد همخوان‌ها به ۱۹ می‌رسد.

بزرگ‌ترین اختلاف همخوان‌های کره‌یی و فارسی در درجات نرمی، سختی و دمیدگی است. برای مثال، صدای «پ» در فارسی به سه صورت و یا سه واج متمایز در کره‌یی تلفظ می‌شود:

p همخوان دولبی که به صورت نرم، بی‌واک و با دمیدگی مختصر تلفظ می‌شود و در آغاز هجا با رهش همراه است.

pp که از نظر محل فراگویی عیناً مانند p است ولی برخلاف آن جزو همخوان‌های

سخت می‌باشد. در هنگام فراگویی این همخوان، نه تنها لب‌ها بلکه همه‌ی اندام‌های گفتار حالت سفتی و سختی به خود می‌گیرند. pp در جایگاه پایانی به کار نمی‌رود. ph که مانند دو صدای قبلی دولبی و بی‌واک است ولی با دمیدگی شدیدی همراه می‌باشد. دمیدگی باید در حدی باشد که به راحتی بتواند ورق کاغذی را کاملاً به حرکت درآورد.

صدای «ت» فارسی نیز در مقابل سه همخوان t, tt, th در کره‌یی قرار می‌گیرد ولی سه همخوان کره‌یی، بر خلاف t فارسی که دندانی است، لثوی می‌باشند. وجه تمایز همخوان‌های سه‌گانه‌ی فوق از نظر شیوه‌ی تولید، مشخصه‌ی نرمی در اولی، مشخصه‌ی سختی در دومی و مشخصه‌ی دمیدگی در سومی است. ضمناً tt, th در جایگاه پایانی کاربرد ندارند در حالی که t فارسی در هر سه جایگاه آغازی، میانی و پایانی با تفاوت مختصر و غیرمميز به کار می‌رود.

صداهای «چ» و «ک» نیز وضعیت مشابهی با «پ» و «ت» دارند و به این ترتیب در برابر این چهار همخوان فارسی، در کره‌یی دوازده همخوان قرار می‌گیرد. ممیزه‌ی سختی در کره‌یی، علاوه بر موارد فوق، صدای «س» را به دو همخوان s و ss تبدیل می‌کند. به همخوان‌های چهارده‌گانه‌ی یادشده باید صدای چاکنایی h را که با دمش شدید و خوشونت ادا می‌شود افزود. این مجموعه‌ی همخوانی به اضافه‌ی صدای غنهی [] که واج غیرآغازی مستقلی در کره‌یی می‌باشد، به دلیل ویژگی‌های ذکر شده، باعث گردیده که زبان کره‌یی فاقد روانی، نرمی و خوش‌آوایی زبان فارسی باشد. در این مورد حتی فاصله‌ی زیادی بین این دو زبان احساس می‌شود.

الفبای زبان کره‌یی نسبت به فارسی هفت حرف بیش‌تر اما چهار همخوان کم‌تر دارد. تعدادی از همخوان‌های زبان فارسی در الفبای کره‌یی وجود ندارد. کمبود صداهای فارسی در کره‌یی با جایگزینی نزدیک‌ترین صداها جبران می‌شود. صداهای «ب»، «ج»، «د» و «گ» در الفبای کره‌یی وجود ندارد. اما قرینه‌های بی‌واک آنها یعنی t, ç, p و k در بین دو واکه و یا دو همخوان واکبر ممکن است واکبر شوند. s و l هم در محیط واکمی می‌توانند به صورت ʃ و ʒ ادا گردند.

۲۱ واکه‌ی زبان کره‌یی از ده واکه‌ی ساده و یازده واکه‌ی مرکب تشکیل می‌شوند. در جدول زیر، واکه‌های ساده‌ی کره‌یی و محل فراگویی آنها را می‌توان مشاهده کرد:

گسترده	گرد	گسترده	گرد	
l i	ɳ ü	- i	ɳ u	افراشته
ɳ c	ɳ ö	ɳ o	ɳ o	متوسط
ɳ ä		ɳ a		افتاده
	پیشین		پسین	

این جدول نشان‌دهنده‌ی تطابق تقریبی واکه‌های فارسی با واکه‌های a, o, e, i, u در کره‌یی است. واکه‌های ɳ, ü و ö به ɳ در انگلیسی و صداهای نا و ö در آلمانی نزدیکند. در تلفظ ɳ و وسط زبان افراشته می‌شود در حالی که افراستگی i به جلو زبان مربوط است. کره‌یی دارای نیم واکه‌های w و y نیز هست ولی این نیم واکه‌ها، به خلاف فارسی، قبل از واکه قرار می‌گیرند. از پیوستن نیم واکه‌ها به واکه‌های ساده، یازده واکه‌ی مرکب کره‌یی به دست می‌آید.

یکی از ویژگی‌های آوایی کره‌یی و تفاوت آن با فارسی تلفظ اصوات بدون رهش در جایگاه پایانی است. صداهای k, t, p در پایان بدون رهش ادا می‌شوند در حالی که این مشخصه در فارسی به وسط کلمه محدود می‌شود مانند کلمات کپسول، بت‌شکن و مکار که در آنها تلفظ سه صدای k, t, p بدون رهش است.

از دیگر ویژگی‌های آوایی یکسان بودن طول واکه در محیط‌های صوتی مختلف در کره‌یی است که خلاف آن در فارسی صدق می‌کند. یک واکه در فارسی ممکن است نسبت به محیط صوتی خود کوتاه‌تر یا کشیده‌تر شود مانند کشیدگی واکه قبل از گروه دو همخوانی در یک هجا: سرخ سرد و کار بخار.

هجا و تکیه

ساختمان هجا در کره‌یی به صورت (C)V(C) است که نشان‌دهنده‌ی شش حالت مختلف به شرح زیر می‌باشد:

۷.۱	مانند	i	به معنی	دو
CV.۲	مانند	sa	به معنی	چهار
CCV.۳	مانند	tto	به معنی	دوباره
VC.۴	مانند	il	به معنی	یک
CVC.۵	مانند	sam	به معنی	سه
CCVC.۶	مانند	thal	به معنی	کار و شمشیر

در همه‌ی حالت‌های ششگانه‌ی فوق، ظهور نیم وا که‌ی w یا y پیش از وا که‌ی ساده امکان‌پذیر است.

ساختمان هجای فارسی به صورت CV(CC) مانند با، باخ و باخت است. ظهور دو همخوان در آغاز هجای فارسی امکان‌پذیر نیست همان‌طور که در پایان هجای کره‌یی میسر نمی‌باشد. از طرف دیگر، وا که‌ی فارسی به تنهایی کاربرد ندارد.

تکیه‌ی کلمه در زبان کره‌یی غیرممیز است جز در یک مورد که اختلاف معنایی در اثر کشش وا که به وجود می‌آید. در این مورد، وا که‌ی کشیده با تکیه‌ی قوی و وا که‌ی کوتاه با تکیه‌ی ضعیف همراه است.

محل تکیه در زبان کره‌یی قابل پیش‌بینی نیست ولی پاره‌یی قواعد استثنا‌پذیر به شرح زیر دال بر جای تکیه می‌باشد:

۱. کلمات تک‌هجایی اعم از این که به وا که یا همخوان ختم شوند و یا وا که‌ی کوتاه یا کشیده داشته باشند تکیه می‌گیرند (تک‌هجایی‌های اشاره‌ی «این» و «آن» از این قاعده مستثنا هستند):

tol سنگ

kä سگ

۲. در کلمات دو‌هجایی، چنان‌چه هجای اول به وا که ختم شود، هجای دوم تکیه می‌گیرد:

ta. 'ri پل

۳. در کلمات دو‌هجایی، چنان‌چه هجای اول به همخوان ختم شود، همان هجا تکیه می‌گیرد:

استارت اتومبیل pal.doŋ
۴. در کلمات سه هجایی، چنان‌چه هجای اول به وا که ختم شود، هجای اول و سوم تکیه‌ی ضعیف و هجای وسط تکیه‌ی قوی می‌گیرد:

اصلاً mu.ʹši.ro
۵. در کلمات سه هجایی، چنان‌چه هجای اول به همخوان ختم شود، این هجا تکیه‌ی قوی و هجاهای دوم و سوم تکیه‌ی ضعیف می‌گیرند:

پژوهشگاه ʹyən.gu.so
۶. محل تکیه در کلمات چهار هجایی و بیش‌تر از چهار هجا با ترکیب قواعد فوق مشخص می‌شود.

تکیه‌ی کلمه در فارسی بیش از کره‌یی قابل پیش‌بینی است. به‌طور کلی تکیه بر هجای پایانی کلمه قرار می‌گیرد جز در مورد افعال و تعداد محدودی از کلمات که قابل دسته‌بندی و تنظیم‌اند.

واژگان کره‌یی و فارسی

یکی از ویژگی‌های عمده‌ی زبان کره‌یی، آمیختن عناصر بیگانه‌ی بسیار در واژگان آن است. در بین واژه‌های بیگانه که جذب زبان کره‌یی شده است واژه‌های چینی مقام اول را دارد. از ۴۶۴، ۱۴۰ کلمه‌ی موجود در واژه‌نامه‌ی بزرگ که توسط انجمن تحقیقات زبان کره‌یی تألیف و نشر گردیده است ۸۱۳۶۲ کلمه چینی است؛ در حالی که واژه‌های اصلی کره‌یی بر ۱۱۵، ۵۶ بالغ می‌شود و تعداد واژه‌های بیگانه‌ی دیگر به ۲۹۸۷ می‌رسد. به این ترتیب، کلمات چینی ۶۰٪ واژگان این فرهنگ را دربر می‌گیرد، ضمن این که بخشی از این کلمات فاقد هماهنگی کامل با زبان کره‌یی است بیش‌تر آنها کره‌یی گردیده و هیچ مشکلی از نظر کاربردشان وجود ندارد.

بیش‌ترین واژه‌های بیگانه‌ی غیرچینی که تاکنون به زبان کره‌یی راه یافته ژاپنی است. کشور کره از نظر جغرافیایی و سیاسی، روابط نزدیکی با ژاپن داشته است و از نظر ساختار زبانی همانندی چشمگیری بین ژاپنی و کره‌یی وجود دارد. برخی مدارک

موجود حاکی از آن است که فرهنگ ژاپن در گذشته‌ی دور زیر نفوذ فرهنگ پیشرفته‌تر کره شکل گرفته است ولی حکومت ژاپن در کره تأثیرات عظیمی بر زبان کره‌یی به‌جای گذاشت زیرا ژاپنی‌ها از ۱۹۱۰ تا ۱۹۴۵، کشور کره را به تصرف خود درآوردند و مردم کره را منحصراً به تکلم و نگارش ژاپنی مجبور ساختند. به این ترتیب، سیل واژه‌ها و اصطلاحات ژاپنی اجباراً به زبان کره‌یی سرازیر شد و جای کلمات و عبارات بومی را گرفت. پایان جنگ جهانی دوم، برای مردم کره نه تنها به معنی استقلال ملی، بلکه به معنای دست یافتن به زبان مستقل آنها است. تا کنون تلاش‌های فراوانی برای محو کردن عناصر ژاپنی از زبان کره‌یی به عمل آمده که با توفیق مسلم همراه بوده است.

از پایان جنگ جهانی دوم، به‌خصوص پس از جنگ کره، زبان انگلیسی به میزان زیادی در کره مورد استفاده قرار گرفته است. کلمات انگلیسی گاه با تغییراتی اندک و یا بدون هیچ‌گونه تغییری به کره‌یی وارد شده و در زمینه‌های علمی و مکالمات روزمره کاربرد یافته‌اند. عناصر زبان انگلیسی در حال حاضر بیش‌ترین حجم واژه‌های بیگانه در زبان کره‌یی را به خود اختصاص داده‌اند و جامعه‌ی کنونی کره شدیداً زیر نفوذ زبان و فرهنگ امریکایی قرار دارد.^(۳)

واژه‌های بیگانه‌ی موجود در کره‌یی از بیش از بیست زبان گرفته شده‌اند. ژاپنی و انگلیسی به شرحی که در بالا آمد، بالاترین مقام را در این زمینه داشته و دارند و لازم به یادآوری است که عناصر چینی از دید مردم کره بیگانه محسوب نمی‌شوند. در بین زبان‌های دیگری که به لحاظ واژگانی در کره‌یی نفوذ کرده‌اند سنسکریت، فرانسه و آلمانی چشمگیرترند. لغات سنسکریت از طریق ترجمه‌ی متون بودایی از زبان چینی به کره‌یی راه یافته‌اند. واژه‌های فرانسوی در برخی رشته‌های هنری و اخیراً در زمینه‌های آرایش، تغذیه و پوشاک وارد کره‌یی شده‌اند. حجم این واژه‌ها در کره‌یی به مراتب کم‌تر از فارسی است. کلمات آلمانی بیش‌تر در رشته‌های فلسفه و پزشکی از نظر آموزشی به کار می‌روند.

با توضیحات فوق ملاحظه می‌شود که کره‌یی و فارسی از نظر آمیختگی با زبان‌های بیگانه دارای شباهت‌های کلی می‌باشند ولی این زبان‌ها و درجه‌ی نفوذ هر کدام متفاوت

است. چند فهرست تطبیقی زیر که از واژگان کره‌یی و فارسی در ارتباط با کلمات خارجی در این دو زبان تهیه شده است وجوه اشتراک و افتراق آنها را تا حدود زیادی نشان می‌دهد:

۱. واژه‌های بیگانه در فارسی که در زبان کره‌یی دارای معادل کره‌یی هستند:

آوانویسی لاتین	کره‌یی	فارسی
čuso	주 소 (از چینی)	آدرس
kənčhuk	건 축	آرشیئتکت
kosogtoro	고 죽 도 로	اتوبان
jadoŋčha	자 통 차	اتومبیل
sokdal	속 달	اکسپرس
čəngi	전 기	الکتریسته
kimbəl	금 발	بلوند
phokthan	죽 판	بمب
keši	계 시	بولتن
mundan	문 단	پاراگراف
koŋwən	공 원	پارک
poŋthu	봉 투	پاکت
hasuk	하 속	پانسیون
učheguk	우 체 국	پست
kyəŋčhal	경 찰	پلیس
kyothoŋ	교 통	ترافیک
hakgi	학 기	ترم
tansaŋ	단 상	تریبون
maŋwənkyuŋ	망 원 경	تلسکوپ
čənpə	전 보	تلگراف

čənhwa	(از چینی)	전 화	تلفن
uphyo	"	우 표	تمبر
čirihak	"	지 리 학	جغرافی
suphyo	"	수 표	چک
paksa	"	박 사	دکتر
čorəbjəŋ	"	출 업 장	دیپلم
šikdaŋ	"	식 당	رستوران
yəŋhwagwan	"	영 화 관	سینما
nanpaŋčəŋčhi	"	난 방 광 치	شویژ
hwahak	"	화 학	شیمی
nəŋtoŋko	"	냉 동 고	فریزر
čhukgu	"	축 구	فوتبال
mullihak	"	물 리 학	فیزیک
yəŋhwa	"	영 화	فیلم
moimčip	"	모 음 집	کلکسیون
hōsa	"	회 사	کمپانی
čəŋgu	"	전 구	لامپ
haksa	"	학 사	لیسانس
kikye	"	기 계	ماشین
jihəčhəl	"	지 하 철	مترو
kigyehak	"	기 계 학	مکانیک
šibək	"	십 억	میلیارد
pökman	"	백 만	میلیون

۲. واژه‌های غربی رایج در فارسی، عموماً از انگلیسی، که در زبان کره‌یی به همان صورت غربی و اغلب با تغییرات آوایی به کار می‌روند:

<u>آوانویسی لاتین</u>	<u>کره‌یی</u>	<u>فارسی</u>
aphath	아 파 트	آپارتمان
anthena	안 떤 나	آنتن
inchi	인 치	اینچ
billaus	볼 라 우 스	بلوز
biskhet	비 스킷	بیسکویت
pillasthik	플 라 스틱	پلاستیک
täksi	택 시	تاکسی
thaiph	타 이 프	تایپ
thelebizən	텔레 비 전	تلویزیون
lazietha	라 지 에 타	رادیاتور
radio	라 디 오	رادیو
jaket	자 켓	ژاکت
senhithə	센 티 미 터	سانتی‌متر
seramik	세 라 믹	سرامیک
simenth	시 멘 트	سیمان
čokolet	초 콜릿	شکلات
phith	피 트	فوت
khad	카 드	کارت
khärikhəçhə	캐 리 커 처	کاریکاتور
khuphon	쿠 폰	کوپن
khudetha	쿠 데 타	کودتا
khilo	킬 로	کیلو
gas	가 스	گاز
lithə	리 터	لیتر

mantho	망	토	مانتو
monithə	모	니	مانیتور
model	모	델	مدل
mothə	모	터	موتور
maikhro	마	이	میکروب
maikh	마	이	میکروفن
wath	와	트	وات
bolth	볼	트	ولت
bidio	비	디	ویدئو
bithamin	비	탁	ویتامین
baírəs	바	이	ویروس
billa	빌	라	ویلا
yadi	야	드	یارد

۳. واژه‌های فارسی که در زبان کره‌یی دارای معادل بیگانه‌ی غربی هستند:

<u>آوانویسی لاتین</u>	<u>کره‌یی</u>	<u>فارسی</u>
jus	쥬	آب میوه
sthim	스	بخار
spikhə	스	بلندگو
khəthən	키	پرده
nyus	뉴	خبر
meron	메	خربزه
šophin	쇼	خرید
doəmen	도	درمان
skhaph	스	روسری
hadiweə	하	سخت‌افزار

däm	댐	سد
gašib	가 십	شایعه
laithə	라 이 러	فندق
sallərimen	셀 러 리 맨	کارمند
bəthə	버 러	کره
resiliŋ	레 슨 릿	کشتی
thomatho	도 마 토	گوجه‌فرنگی
jem	젬	مربا
khočhi	코 치	مری
misaii	미 사 일	موشک
sophthweə	소프트웨어	نرم‌افزار
miksə	믹 서	همزن

۴. واژه‌های موجود در فارسی که در زبان کره‌یی هم معادل غربی و هم برابر کره‌یی دارند. توضیح این که دسته‌یی از لغات غربی موجود در فارسی دارای معادل نیز هستند و از این نظر بین دو زبان کره‌یی و فارسی همانندی دیده می‌شود. بسامد و زمینه‌ی کاربرد لغات غربی و معادل‌های آنها، هم در فارسی و هم در کره‌یی با تفاوت‌هایی همراه است که از ذکر جزئیات آن خودداری گردیده است.

<u>فارسی</u>	<u>آوانویسی معادل غربی</u>	<u>آوانویسی معادل کره‌یی</u>
استاندارد	standərd	pyojun (از چینی)
بدن‌سازی	badibildiŋ	yukčhemi
پروژه	projekt	kyehök
تست	test	šihəm
تظاهرات	demo	šiwü
تکنولوژی	teknoloji	kisul
توپ	bol	koŋ (کره‌یی)

(از چینی)	suəp	lesin	درس
"	jaŋgab	glob	دستکش
"	ingəŋhohip	maus tu maus	دهان به دهان
"	kwankwaŋannewən	gaid	راهنمای توریستی
"	kyənjenja	laivəl	رقیب
"	čhoinjəŋ	bel	زنگ
(چینی - کره‌یی)	kəmjəŋsek	blek	سیاه
(از چینی)	somun	rumə	شایعه
"	uyu	milk	شیر
(کره‌یی)	patjul	loph	طناب
(از چینی)	poksa	kapi	فتوکپی
(کره‌یی)	sutgarak	spun	قاشق
(از چینی)	moknok	katalog	کاتالوگ
"	saŋja	baks	کارتن
(کره‌یی)	kal	naif	کارد
(از ژاپنی)	mai	kot	کت
(از چینی)	suəp	kles	کلاس
(کره‌یی)	həriddi	belt	کمربند
(از چینی)	sujəŋek	wait	لاک ماشین نویسی
"	saŋpyo	brand	مارک
(کره‌یی)	čü	maus	موش
"	sonnim	gest	مهمان

۵. واژه‌های غربی در فارسی که در زبان کره‌یی معادل غربی متفاوتی دارند:

<u>آوانویسی لاتین</u>	<u>کره‌یی</u>	<u>فارسی</u>
ellibeitə	엘 리 베타 이 커	آسانسور
bəs	버 스	اتوبوس

keibilka	케 이 불 카	تله کابین
šawə	샤 워	دوش
heədraiə	헤 어 드 라이 어	ششوار
eəkon	에 어 콘	فن کویل
nektai	넥 타이	کراوات
lipstik	립 스틱	ماتیک
sopa	소 파	مبل
otobai	오 토 바 이	موتورسیکلت

۶. واژه‌های دوگانه‌ی فارسی و غربی که در زبان کره‌یی فقط یک معادل دارند:

<u>آوانویسی لاتین</u>	<u>کره‌یی</u>	<u>فارسی - غربی</u>
khləb	클 럽	باشگاه، کلوب khləb
nonmun	논 문 (از چینی)	پایان‌نامه، تز
helikhopthə	헬 리 콕 터	چرخ‌بال، هلیکوپتر
phäks	팩 스	دورنگار، فاکس
kəmpHyuthə	컴 퓨 터	رایانه، کامپیوتر

۷. برخی اسامی کشورها در زبان کره‌یی با تلفظ و معنای خاصی به کار می‌رود. معنای این

اسامی ترجمه از چینی و زائیده‌ی خوش‌باوری چینیان در گذشته می‌باشد:

<u>معنی</u>	<u>آوانویسی لاتین</u>	<u>کره‌یی</u>	<u>فارسی</u>
	togil	독 (از چینی)	آلمان
کشور قشنگ	miguk	미 국	آمریکا
جزیره‌ی بزرگ	hoju	호 주	استرالیا
کشور قهرمان	yənguk	영 국	انگلستان
مرکز (مرکز جهان)	čunguk	중 국	چین

۸. واژه‌های مشترک فارسی و کره‌یی: جدا از تعدادی واژه‌ی مشترک عربی - فارسی که مسلمانان کره در ادای فرایض دینی به کار می‌برند واژه‌ی مشترک بین دوزبان کره‌یی و

فارسی بسیار نادر است. چند واژه‌ی زیر تنها مواردی است که نگارنده ملاحظه کرده است:

<u>آوانویسی لاتین</u>	<u>کره‌یی</u>	<u>فارسی</u>
pajahö	바 자 호	بازار
phisthačio	피 스타 치 오	پسته
tambe	탐 배	تنباکو
ča	차	چای

رابطه‌ی چینی و کره‌یی = رابطه‌ی عربی و فارسی

از تاریخ ورود نویسه‌های چینی به کره‌یی و کاربرد آنها توسط مردم کره اطلاعات و مدارک بسیار کمی در دست است. ولی از آنجا که حکومت چین در ۱۰۸ ق م، نواحی غرب و شمال شبه جزیره‌ی کره را به تصرف درآورد و چهار ایالت دست‌نشانده‌ی خود را تشکیل داد می‌توان چنین نتیجه گرفت که نویسه‌های چینی از قرن اول پیش از میلاد در کره به کار می‌رفته‌اند.

به نظر نمی‌رسد که کره‌یی‌های قدیم برای نوشتن، از خود خط یا نویسه‌یی داشته باشند؛ زیرا هنگامی که نویسه‌های چینی در کره شناخته شد مردم بی‌درنگ برای نگارش زبان خود از این نشانه‌های نوشتاری بیگانه سود بردند. آنها برای توصیف آنچه امروز توسط هنگول (القبای کره‌یی) بیان می‌شود از تلفظ و معنای نویسه‌های چینی استفاده می‌کردند. آنها نه تنها اسم خود و نام اماکن بلکه سرودهایشان را نیز با نویسه‌های چینی می‌نوشتند. بنابراین، داشتن القبای خاص کره‌یی ناممکن می‌نمود و ضبط دقیق زبان کره‌یی تا زمان سلطنت شاه سجان که هنگول را اختراع کرد با دشواری فراوان صورت می‌گرفت.

با اتحاد شبه‌جزیره‌ی کره توسط شیلا در ۶۶۰ م، کاربرد نویسه‌های چینی وارد مرحله‌ی جدیدی شد؛ زیرا این اتحاد با حمایت حکومت چین صورت گرفته بود و تماس‌های فراوانی بین دو کشور برقرار بود.

در طول حکومت سلسله‌ی لی (۱۳۹۲-۱۹۱۰) نفوذ نویسه‌های چینی در تمام ابعاد

فرهنگ کره به اوج خود رسید؛ زیرا این سلسله آیین کنفوسیوس را دین ملی قرار داد که تمجید و تحسین هرپدیده‌ی چینی و آنچه به چین ارتباط داشت لازمه‌ی آن بود. در دوره‌ی شیلا و کوریو (قرن هفتم میلادی) آیین بودا دین ملی کره بود و به همین دلیل نویسه‌های چینی نفوذ کم‌تری داشت. پیشروان کاربرد نویسه‌های چینی در کره همیشه اشراف و دانشمندان علوم چینی بودند و مردم عادی تنها از آنان تقلید می‌کردند مانند وضعیتی که لاتین در کشورهای اروپایی قرون وسطی داشت.

از دلایل اصلی نفوذ قدرتمند نویسه‌های چینی در زبان کره‌یی، فرهنگ و تمدن درخشان چینیان بود. می‌دانیم که زبان یک ملت بسیار متمدن همراه با فرهنگ آن ملت پیوسته به زبان و فرهنگ ملت پایین‌تر سرازیر می‌شود. بیش از نیمی از واژگان کره‌یی نو را کلمات و نویسه‌های چینی تشکیل می‌دهند. علت این امر، علاوه بر تسلط علمی و فرهنگی طولانی چین بر کره در گذشته، این است که بسیاری از محصولات تمدن جدید با کلمات چینی نامگذاری شده‌اند. بنابراین، زبان چینی حتی در عصر کنونی در رفع نیازهای واژگانی کره سهم بوده است. عناصر جدید با الفبای کره‌یی نوشته می‌شوند که در زیر به تعدادی از آنها اشاره می‌شود:

آوانویسی لاتین	کره‌یی	فارسی
jadon čha	자 동 차 (از چینی)	اتومبیل
kyothon	교 통	ترافیک
hakgi	학 기	ترم
maŋwəngyən	망 원 경	تلسکوپ
uphyo	우 표	تمبر
minjujuŋi	민 주 주 의	دموکراسی
yəŋhwakwan	영 화 관	سینما
yəŋhwa	영 화	فیلم
kiča	기 차	قطار
koŋsančuŋi	공 산 주 의	کمونیسم
pihəngi	비 령 기	هوایما

نفوذ نویسه‌های چینی در شرق مانند لاتین در زبان‌های غربی و عربی در زبان فارسی نیرومند است. این نفوذ نیرومند را نه تنها در کره‌ی میانه و قدیم بلکه در کره‌ی نو نیز که با تمدن جدید سازگار شده است می‌توان یافت.

یکی از دلایل استمرار نفوذ چینی در زبان کره‌ی امروز قابلیت ترکیب عناصر چینی است. در مقابل زبان بومی کره که فاقد واژگان و انعطاف لازم برای کلمات مرکب می‌باشد، کلمات چینی حالت عکس را دارند. هرکلمه‌ی تک‌هجایی چینی مفاهیم عمیق و متعددی دارد و می‌توان به تعداد آن مفاهیم کلمات مرکب ساخت. به عنوان مثال از واژه‌ی چینی in که به مفهوم شخص است ترکیبات زیر در کره‌ی ساخته شده است:

فارسی	کره‌ی	آوانویسی لاتین
مرد	인 간	ingan
اندیشه‌ی مردمی	인 심	insim
بشر	인 류	illyu
انسانیت	인 정	injəŋ
منش انسانی	인 품	inphun

در حالی که از کلمه‌ی کره‌ی saram که به همان معنی شخص است نمی‌توان ترکیبات مشابهی ساخت.

در کره‌ی نو موارد بسیاری هست که کلمات بومی و لغات چینی دارای معنی دقیقاً یکسان می‌باشند ولی لغات چینی نسبت به کلمه‌ی بومی حاکی از احترام بیش‌تری می‌باشند و این امر نتیجه‌ی حرمت عمیق و تواضعی است که اجداد مردم کره در گذشته‌ی طولانی نسبت به چین داشته‌اند.

عناصر قرضی چینی در زبان کره‌ی معمولاً به زبان‌های رومیایی، به‌ویژه فرانسه در انگلیسی تشبیه می‌شود که عمدتاً در طول سه قرن پس از حمله‌ی نورمن فاتح به انگلستان به زبان انگلیسی راه یافتند، با این تفاوت که چون انگلیسی و فرانسوی متعلق به خانواده‌ی زبانی واحدی هستند آمیزش واژگانی حاصله مشکلات زیادی برای زبان

انگلیسی پدید نیاورد. در حالی که چینی و کره‌یی به دو خانواده‌ی زبانی متفاوت تعلق دارند و آمیزش مورد اشاره وضعیت ناهمگون و دشواری به وجود آورده است که برای مثال می‌توان به کاربردهای دوگانه‌ی چینی و کره‌یی در کل ساختار زبان کره‌یی از جمله کاربرد دوگانه‌ی اعداد، کلمات عادی و گروه‌های اسمی اشاره کرد. اعداد کره‌یی و چینی هر دو در زبان کره‌یی مورد استفاده می‌باشند که در مواردی جانشین یکدیگر می‌شوند و گاهی قابل جایگزینی نیستند. مثلاً در موقع گفتن وقت با ساعت، عدد بومی و با دقیقه، عدد چینی به کار می‌رود: ahopši ساعت نه و ku pun نه دقیقه (ahop کره‌یی و ku چینی هر دو به معنی نه است). بنابراین، پیوند واژگانی چینی - کره‌یی شباهت بسیار با رابطه‌ی عربی - فارسی دارد که جمع‌های مکسر، جمع‌های باقاعده، تشبیه، تأنیث و مانند آن نمونه‌های بارزی از کاربردهای متفاوت زبان عربی در فارسی است.

تقریباً تمامی اصطلاحات تخصصی در حقوق، اقتصاد، علوم اجتماعی و علوم طبیعی، کلمات چینی هستند که بسیاری از آنها از ژاپنی گرفته شده است. ژاپن اولین کشور مشرق زمین بود که تمدن غرب را به شرقی‌ها شناساند و بر محصولات آن تمدن، نام گذاشت. این امر پایه‌ی استدلال آن دسته از محققان زبان کره‌یی است که برای حذف کلمات چینی ژاپنی الاصل از رشته‌های علمی به مبارزه برخاسته‌اند. در حالی که، این اصطلاحات علمی، ژاپنی نیستند بلکه اصطلاحات مشترک میان ملت‌هایی هستند که نویسه‌های چینی را به کار می‌برند.

هرچند نویسه‌های چینی از چین نشأت گرفته است اکثریت مردم کره کلمات چینی را که امروزه جذب زبان کره‌یی شده جزو واژه‌های کره‌یی می‌دانند؛ زیرا تلفظ این واژه‌ها با تلفظ چینی کاملاً متفاوت است و با نظام آوایی کره‌یی کاملاً تطبیق یافته است. «والدین» در زبان‌های چینی، کره‌یی، ژاپنی و منچوری با دو نویسه‌ی چینی یکسان نوشته می‌شود ولی تلفظ آن در هر زبان فرق می‌کند. این کلمه در کره‌یی bumو ولی در ژاپنی fubo تلفظ می‌شود. به این ترتیب، می‌توان گفت که کلمات چینی که امروزه توسط مردم کره به کار می‌روند زبان دوم کره‌یی هستند و در نتیجه کره‌یی‌هایی که از نویسه‌های چینی چندان اطلاعی ندارند لغات چینی را ناخودآگاه به کار می‌برند. اخیراً

حرکتی برای محدود کردن استفاده از نویسه‌های دشوار چینی و گسترش کاربرد ۲۴ حرف آوایی هنگول آغاز گردیده که اهل زبان و ادب با مسرت از آن پشتیبانی می‌نمایند. برعکس، جنبش دیگری در مطالعات زبان کره‌یی پای گرفته است که درصدد تعویض تمام کلمات چینی با واژه‌های بومی کره‌یی می‌باشد. این حرکت دوم ناشی از عشق فراوان به هنگول است که به خاطر استفاده‌ی طولانی از چینی و ژاپنی در گذشته آسیب پذیرفته است. ولی مجدداً باید خاطر نشان ساخت که کلمات چینی عموماً کره‌یی تلقی می‌شوند و با حذف آنها زبان کره‌یی نو، گسترش نخواهد یافت.

ادب و احترام

فارسی یکی از زبان‌های مؤدبانه و محترمانه به‌شمار می‌رود. کاربرد «شما» به‌جای «تو»، «ایشان» به‌جای «او»، دوم شخص و سوم شخص جمع به‌جای مفرد و نیز استفاده از واژه‌ها و ترکیبات محترمانه، مانند تشریف آوردن (آمدن)، تشریف بردن (رفتن)، تشریف داشتن (بودن)، میل کردن (خوردن و آشامیدن)، تقدیم کردن (دادن)، فرمودن (گفتن و کردن) امکاناتی است که برای نشان دادن ادب و احترام به مخاطب و یا دیگران در اختیار گوینده قرار دارد. توانایی ابراز ادب در زبان فارسی نسبت به زبان‌های غربی بسیار زیاد است.

با این همه، فارسی در برابر کره‌یی از نظر ادای ادب و احترام زبان کم‌توانی محسوب می‌شود. ادب و احترام یکی از ویژگی‌های مهم زبان کره‌یی و برخوردار از قواعد و پیچیدگی‌های فراوان است که تقریباً تمامی عناصر و مقولات زبان را دربر می‌گیرد. شاید کم‌تر زبانی از این جهت، یارای برابری با زبان کره‌یی را داشته باشد. رفتارهای اجتماعی مردم کره نیز از همین ادب و احترام سنتی و منضبط موج می‌زند و بسیار جذاب است.

بارزترین وجه اشتراک ادب زبانی بین کره‌یی و فارسی وجود لغات و ترکیبات مؤدبانه است، از آن جمله می‌توان خوردن، خوابیدن، بودن، گفتن و دادن را در کره‌یی ذکر کرد که هرکدام صورت مؤدبانه‌ای دارد.

تفاوت عمده‌ی کره‌یی با فارسی توانایی آن زبان در ارائه‌ی ادب و احترام در همه‌ی ساختارهای صرفی است. امکانات زبان فارسی به دوم شخص جمع و سوم شخص جمع در صرف افعال محدود می‌شود ولی در کره‌یی تمام صیغه‌های اسم، فعل، صفت، ضمیر و عدد با یکی از نشانه‌های ادب همراه‌اند.

در زبان کره‌یی از پسوند si در مفهوم کلی و عام احترام استفاده می‌کنند و ادب و نزاکت در سه سطح زیاد، متوسط و کم بیان می‌شود. این سه سطح به فاصله‌ی شأن و مقام گوینده نسبت به مخاطب و دیگران بستگی دارد. پسوندهای ادب و نزاکت در هر یک از صیغه‌های فعلی در انواع جمله‌های خبری، پرسشی و امری دارای شکل متفاوتی می‌باشند. ادب و احترام در زبان کره‌یی دقایق و ظرایف فراوان دارد. مثال از سه درجه‌ی ادب در افعال خبری:

abəjiga kasimnida

پدر تشریف می‌برند

abəjiga kasiyo

پدر می‌روند

abəjiya kasinda

پدر می‌رود

برخی مقولات دستوری

۱. اسم: زبان کره‌یی فاقد نشانه‌های جنس، معرفه و نکره است. فارسی هم در مورد جنس و معرفه چنین وضعیتی دارد، هرچند زبان فارسی از نشانه‌های محدودی مانند «ه» تأنیث عربی (مدیره، حاجیه، زوجه) استفاده می‌کند؛ در گونه‌ی محاوره‌یی اسم معرفه را با پسوند «ه» مشخص می‌سازد (کتابه، پسره، خانمه) و برای نشان دادن نکره ترکیب یک + اسم و اسم + ی را در اختیار دارد.

مهم‌ترین تفاوت کره‌یی با فارسی تصریف اسم در کره‌یی است. اسم در حالت‌های مختلف دستوری شامل فاعلی، مفعول صریح، اضافه، مفعول غیر صریح، مفعول مکانی، همپایه و ندا به دو صورت مفرد و جمع صرف می‌شود. پسوندهای حالت در مورد جاندارها و بی‌جان‌ها معمولاً فرق می‌کنند و متناسب با همخوان یا واکه‌ی پایانی اسم صورت‌های متفاوتی پیدا می‌کنند.

تفاوت مهم دیگر و در تضاد با زبان فارسی، جای پسوندهای حالت است. این پسوندها در کره‌یی همگی به دنبال اسم می‌آیند، در حالی که تنها نشانه‌های مفعول صریح و ندا در فارسی جایگاه مشابهی دارند: خدا را، خدایا. بنابراین، عموم حروف اضافه به صورت اجزای جداگانه قبل از اسم به کار می‌روند ولی این اجزا در کره‌یی به صورت پیوسته و بعد از اسم ظاهر می‌شوند. کاربرد نشانه‌ی احترام در اسم از موارد دیگر تمایز است.

۲. فعل: مصدر در زبان کره‌یی ساختمانی شبیه مصدر فارسی دارد یعنی از ستاک و نشانه‌ی مصدری که da است تشکیل می‌شود: kada رفتن و oda آمدن. مصدرها، مانند فارسی، بسته به ثابت بودن یا ثابت نبودن در صرف به باقاعده و بی‌قاعده تقسیم می‌شوند. از این گذشته، مصدرهای کره‌یی گروه‌های ساده و مرکب را دربر می‌گیرند مانند شام خوردن، زندگی کردن و دوست داشتن که عیناً در کره‌یی هم وجود دارند: اسم + مصدر ساده.

یک تفاوت عمده‌ی فعل کره‌یی با فعل فارسی ثابت بودن شکل فعل در صیغه‌های اول شخص، دوم شخص و سوم شخص اعم از مفرد و جمع در کره‌یی است و حال آن که در زبان فارسی پی‌بند خاصی در هر صیغه‌ی مفرد و جمع به ستاک فعل می‌پیوندد. این ویژگی باعث سادگی کاربرد فعل در زبان کره‌یی برای فارسی‌زبانان گردیده است.

در بین زمان‌های مختلف، سه زمان حال، گذشته و آینده‌ی زمان‌های اصلی محسوب می‌شوند. معمول‌ترین شیوه‌ی بیان زمان افعال، استفاده از پی‌بندهای خاص زمان است. نشانه‌ی زمان حال پی‌بند صفر است. بنابراین، نبودن پی‌بند زمان در یک فعل دلالت بر زمان حال دارد. زمان گذشته سه پی‌بند yot, ot, at را دارد که هر کدام به دنبال واژه‌های خاصی در پایان ستاک ظاهر می‌شوند. زمان آینده یک پی‌بند دارد که آن هم در بین ستاک و نشانه‌ی مصدر قرار می‌گیرد: get.

علاوه بر نشانه‌ی زمان، هریک از درجات سه‌گانه‌ی ادب (زیاد، متوسط و کم) دارای پی‌بند خاصی در افعال است که به ستاک می‌پیوندد. شکل هر پی‌بند بسته به واژه یا همخوان پایانی ستاک فرق می‌کند.

پی‌بندهای ادب در هر یک از وجوه اخباری، پرسشی، امری و پیشنهادی (امر اول شخص جمع) متفاوتند. برای مثال در وجه اخباری، پی‌بندهای ادب به شرح زیرند:

sumnida پس از همخوان، نشانه‌ی ادب زیاد

mnida پس از واکه، نشانه‌ی ادب زیاد

so پس از همخوان، نشانه‌ی ادب متوسط

o پس از واکه، نشانه‌ی ادب متوسط

nunda پس از همخوان، نشانه‌ی ادب کم

nda پس از واکه، نشانه‌ی ادب کم

مفهوم فعل معلوم و مجهول در زبان‌های کره‌یی و فارسی یکسان است. در کره‌یی پی‌بند فعل معلوم صفر و پی‌بندهای فعل مجهول hi، i، ki، یا li است که به ستاک فعل اضافه می‌شوند ولی کاربردشان بستگی به واکه‌ی پایانی ستاک دارد. مثلاً poda به معنی دیدن، مصدر معلوم، و poida، دیده شدن، مصدر مجهول است.

در مبحث نقل قول نیز مفاهیم کاربردی مشترکی در کره‌یی و فارسی دیده می‌شود ولی تفاوت ساختاری مهمی در این مورد وجود دارد و آن اینکه در نقل قول مستقیم زبان کره‌یی مطلب مورد نقل ممکن است نسبت به جمله‌ی ناقل سه حالت پیدا کند:

۱. مطلب مورد نقل مانند فارسی بعد از جمله‌ی ناقل واقع شود، مانند: از من پرسید «کجا می‌روید؟»

۲. مطلب مورد نقل قبل از جمله‌ی ناقل قرار گیرد مانند: «کجا می‌روید؟» از من

پرسید.

۳. مطلب مورد نقل در وسط جمله‌ی ناقل ظاهر شود: از من «کجا می‌روید؟» پرسید.

مثال دیگر: او «من هم فردا به کتابخانه می‌روم.» گفت.

۳. ضمیر: جدول ضمیرهای شخصی در کره‌یی به اول شخص و دوم شخص مفرد و جمع محدود می‌شود. به جای ضمیرهایی که در فارسی و یا دیگر زبان‌های هند و اروپایی به سوم شخص موسوم است، در کره‌یی از ضمیرها، اسم‌ها و کلمات دیگر استفاده می‌کنند. مثلاً در کره‌ی شمالی، به جای او (مذکر)، ضمیر اشاره‌ی ku (آن) و به جای او (مؤنث)،

ترکیب kunyoja به معنی «آن زن» را به کار می‌برند.

ضمیر در حالات مختلف فاعلی، مفعولی، اضافه، ندا و... مانند اسم صرف می‌شود و صرف آن با صرف اسم هماهنگ است.

ضمیرهای ملکی که در فارسی به انتهای اسم می‌پیوندند در کره‌یی، مانند انگلیسی، قبل از اسم قرار می‌گیرند. جایگاه صفات اشاره‌ی این و آن، مثل فارسی، پیش از اسم است.

مادرم naii əmma = my mother

در هنگام خطاب به دیگران، چنانچه عنوان معینی وجود نداشته باشد از کلماتی مانند استاد، اخوی، عمو و عمه استفاده می‌شود.

۴. عدد: زبان کره‌یی دارای یک نظام دوگانه از اعداد است. این زبان هم از اعداد کره‌یی خالص استفاده می‌برد و هم از اعداد چینی - کره‌یی که از نشانه‌های تصویری چینی گرفته شده‌اند.

از عدد یک تا ۹۹ اعداد کره‌یی و چینی در کنار هم مورد استفاده هستند و از ۱۰۰ به بعد فقط اعداد چینی به کار می‌روند.

در فارسی عدد بر معدود مقدم است و بین عدد و معدود کلماتی مانند تا، نفر، تکه، رأس و غیره، بسته به جنس و نوع معدود، برای شمارش قرار می‌گیرند. این نوع کلمات در کره‌یی هم متنوع‌اند، ولی در پایان واقع می‌شوند و معدوم بر عدد تقدم دارد: معلم دو نفر (دو نفر معلم)، صندلی سه عدد (سه عدد صندلی).

از اعداد کره‌یی و چینی، به صورت قراردادی، با معدودهای خاص استفاده می‌شود، مثلاً برای ساعت، اعداد کره‌یی و برای دقیقه، اعداد چینی را به کار می‌برند.

برای تبدیل عدد اصلی به عدد ترتیبی، از یک پیشوند و یک پسوند استفاده می‌شود. پیشوند به اعداد چینی و پسوند به اعداد کره‌یی می‌پیوندد.

۵. ترتیب جمله: ترتیب جمله در کره‌یی شباهت عمده‌یی با فارسی دارد: مسندالیه یا فاعل در آغاز و مسند بعد از آن قرار می‌گیرد. جایگاه فعل پایان جمله است. عناصر دیگر جمله در بین فاعل و فعل جمله ظاهر می‌شوند. ساختمان جمله‌های زیر با

ساختمان همین جمله‌ها در کره‌یی یکسان است: او برنج می‌خورد. آنها چند نفر هستند؟ او کی می‌آید؟

به رغم شباهت عمده‌ی فوق، تفاوت‌های قابل توجهی در بین دو زبان وجود دارد. یکی از این موارد قرار گرفتن نشانه‌های حالات اسم در دنباله‌ی اسم است مانند: پدر به، پدر از، پدر با، پدر ای که در فارسی به صورت به پدر، از پدر، با پدر و ای پدر در می‌آید. نشانه‌های حالات اسم به اسم مربوط می‌پیوندند.

در حالت اضافه، مضاف‌الیه بر مضاف مقدم است و صفت قبل از موصوف واقع می‌شود: پدر کار، شجاع ملت که ترتیب آن در فارسی کار پدر و ملت شجاع است.

پی‌نوشت‌ها

۱. بخشی از مطالب این مقاله برداشت‌ها و اطلاعات شخصی از زمان اقامت در کره‌ی جنوبی است. بخش دیگری را ضمن تماس و گفتگو با دانشجویان زبان فارسی در دانشگاه مطالعات خارجی هنکوک فراهم کرده‌ام. به‌ویژه لازم می‌دانم که از کمک‌های ارزنده‌ی این دانشجویان به خاطر خوشنویسی کلمات و ترکیبات کره‌یی و نیز برای آوانویسی آنها به لاتین تشکر نمایم.
۲. برای اطلاعات بیش‌تر درباره‌ی این دانشگاه ← (صفار مقدم، ۱۳۷۶ الف).
۳. در زمینه‌ی واژگان کره‌یی ← (صفار مقدم، ۱۳۷۶ ب).

کتابنامه

- صفار مقدم، احمد. ۱۳۷۶ الف. «دانشگاه هنکوک، پایگاه زبان فارسی در کره‌ی جنوبی»، نامه‌ی پارسی، س ۱، ش ۲.
- _____ ۱۳۷۶ ب. «برنامه‌ریزی و پاک‌سازی زبان در کره‌ی جنوبی»، نامه‌ی فرهنگستان، ش ۲.

Chang Hai Park, *Korean 1*. Seoul: Yonsei University Press 1973.

Iluh Woong, *Development of Korean Language*, Korea Journal, Vol. 3, No. 7, 1963.

Kang Yoon-ho, *Basic Structure of Hangul*, Korea Journal, Vol. 3, No. 7, 1963.

Kim Hyung-kyu, *Chinese Characters and Korean Language*, Korea Journal, Vol. 3, No. 7, 1963.

Kim Jin-ho, *The Theory of Altaic Languages, and Korean Linguistics and Language*

Policies, Korea Journal, Vol. 22, No. 1, 1982.

Koŕikhyŏn, *Let's Learn Korean*, Pyongyang: Foreign Language Books Publishing House
1989.

Yi Yong-ju, *Basic Features of Modern Korean Words*, Korea Journal, Vol. 12, No. 12,
1972.

